

ריח רע בפה, לפי שהזבל מתרקב במעיו והריח יוצא דרך הפה.

וחד אמר: רוח זוהמה שולטת בו, שכל גופו מסריח מזיעה, לפי שהריח נבלע בבשרו ובאבריו, והופך לזיעה מזוהמת.

תניא כמאן דאמר רוח זוהמא שולטת בו.

דתניא: הנצרך לנקביו ואוכל, דומה לתנור שהסיקהו על גבי אפרו, מבלי לנקותו מהאפר. וזו היא תחלת רוח זוהמא.

הוצרך ליפנות ואינו יכול ליפנות לפי שאין הנקב נפתח:

אמר רב הסדא: יעמוד וישב, יעמוד וישב.

רב חנן מנהרדעא אמר: יסתלק לצדדין. יבדוק עצמו בזוית זו ויסתלק לזוית אחרת ויבדוק שוב.

רב המנונא אמר: ימשמש בצרור באותו מקום.

ורבנן אמרי: יסיה דעתו, וכדמפרש.

אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי: כל שכך דכי מסח דעתיח לא מפני?

חד אמר: מקנח בצרור, ואין מקנח בעשבים, לפי שהם לחים וחותכים את הבשר. נרבותיו של רש"י מפרשים שאסור משום תלישת העשבים. ודחה רש"י פירושם, כי אין חולק בדבר שאסור לתולשם. אלא ודאי מיירי שמקנח בעודם מחוברים, ואינו תולשם].

וחד אמר: מקנח בעשבים המחוברים, ואינו תולשם, (4) שאז אינו מטלטל מוקצה. אינו מזיזם. (5) ואין מקנח בצרור, לפי שמטלטל בכך מוקצה.

מיתובי למאן דאמר מקנח בעשבים, מהא דתניא: המקנח בדבר שהאור האש שולטת בו — שיניו התחתונות של הכרכשתא, נושרות.

והרי עשבים שולט בהם האש?

לא קשיא.

הא דמקנח הוא בעשבים לחין, שאין האור שולט בהן.

הא דשיניו התחתונות נושרות, הוא בעשבים יבשין, שהאור שולט בהן.

הנצרך לפנות ואינו נפנה, פליגי בה רב הסדא ורבינא:

חד אמר: רוח רעה שולטת בו, שיש לו

5. כ"כ המגן אברהם בס"י ש"ב סק"ו, ומפרש הפמ"ג דהיינו שאינו מזיז בידו אלא בגופו וטלטול בגופו מותר אפילו לצורך דבר האסור. יש מהאחרונים החולקים עליו ומפרשים דעשבים אינם מוקצה כלל ומה שכתב רש"י שלא יזיזם היינו שלא יתלשם.

שחותכים הבשר וגם כי יש כמה עשבים שיש להם טבע או סגולה להזיק ואינן ניכרים, וחד אמר דעשבים עדיפי מצרור שאינו חלק והזיקו ניכר טפי.

4. ומשום משתמש במחובר ליכא דלא אסרו רק באילן ולא בירק. רש"י.